

důkazů použito býti i pro rozšířenou žalobu, zrovna tak jak připuštěné a dosud neprovedené důkazy týkají se i rozšířené žaloby. Nových (dalších) důkazů týkajících se rozšířené žaloby žádná strana nenabídla, takže i o rozšířené žalobě může býti rozhodnuto na základě již provedených resp. připuštěných důkazů. Není se proto obávati značného stížení neb průtahů jednání a bylo by proto nehospodárné nepřipustiti změnu (rozšíření).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu, ale s opravou, že se nový doslov žalobní žádosti odmítá.

Důvody :

V souzeném případě jde o žalobu zápůřčí podle § 523 obč. zák., jejímž právním důvodem jest tvrzené právo vlastnické žalobců a jeho porušení žalovanými. Tomu odpovídá i konečný návrh žalobní, a to jak návrh původní v žalobě uvedený, tak i návrh žalobní při ústním jednání ze dne 19. prosince 1933, ovšem bez doplňku, o němž bude dále řeč. Dohody uzavřené se žalovanými dne 13. června 1933 a potvrzené dopisem ze dne 1. července 1933 dovolávali se žalobci v žalobě jen jako titulu k nabytí vlastnického práva, ježto na nich jest, by dokázali nejen čin rušební, nýbrž především i své vlastnictví k věci — byť i jen domnělé vlastnictví podle obdoby § 372 obč. zák. Při ústním jednání dne 19. prosince 1933 žalobci »opravili« — jak se vyjádřili — žalobní návrh v ten smysl, »že žalovaní jsou povinni dodržeti smlouvu sjednanou dne 13. června 1933, potvrzenou na základě písemného sepsání a ujednání dne 1. července 1933 a uznati neomezenost jejich vlastnictví ke dvorové prostoře v žalobě blíže označené.« Toto »opravení« je však ve skutečnosti novou žalobou, čelící k jinému plnění a založenou na jiném právním důvodu, t. j. na smlouvě, neboť nelze v tomto doplňku žalobního návrhu spatřovati ani mezitímní návrh určovací podle § 236 c. ř. s., protože se nežádá určení prejudiciálního právního poměru nebo práva, nýbrž plnění (dodržení dohody), ani změnu právního důvodu pro týž nárok, ani rozšíření původního žalobního nároku, který čelil k obhájení svobody vlastnictví, ani konečně změnu předmětu plnění z téhož žalobního důvodu (což by ani změnou žaloby podle § 235 poslední odstavec c. ř. s. nebylo), nýbrž žalobci se snaží doplněním žalobní prosby k původní žalobě, kterou udržují, přičleniti ještě žalobu novou, což však nelze podřaditi pod pojem »změny žaloby« podle § 235 c. ř. s. Právním tedy první soud tuto »změnu« nepřipustil, ale měl správně návrh jako nepřipustný odmítnouti.

Čís. 13522.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Podle § 11 (3) zák. není třeba soutěžitelského poměru.

S hlediska § 11 (3) zák. jest lhostejno, že jde o výrobky zcela jiného druhu.

(Rozh. ze dne 11. května 1934, Rv I 1334/32.)

Žalující firma ESKA v Chebu domáhala se na žalovaném majiteli firmy, by žalovaný byl uznán povinným, aby se pod exekucí zdržel uží-

vání značek ESKA a ESKAF ve svých prospektech, cennících a tiskopisech. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Svědci potvrdili v podstatě udání žalující firmy, že užívání značky ESKA jest vžito a že žalující firma jest zařízena na výrobu kuličkových ložisek a k tomu patřících pouzder a že by mohla v tomto směru výrobu rozšířiti a výrobky prodávati. Také obchodní a živnostenská komora potvrdila v podstatě udání žalující firmy, jakož i, že se označení ESKA vžilo nejen jakožto zkrácenina pro podnik sám, nýbrž i jako označení pro výrobky žalující firmy v odběratelských kruzích tak, že má ráz hesla, a že žalující firma užívá tohoto označení pro své výrobky již od založení podniku v roce 1911. Slovní známka ESKA byla dne 7. září 1911 pro žalující firmu zapsána do známkového rejstříku této obchodní a živnostenské komory. Podle tohoto sdělení jest míti za to, že žalující firmě přísluší časová přednost v užívání označení ESKA. Z přednesu stran vychází a posudkem znalců se zjišťuje, že žalovaný vyráběl jen pouzdra k ložiskům, kdežto ložiska sama objednával od firmy S. K. F. ze Švédska. Znalci poukázali k tomu, že označení S. K. F. lidé nevyslovovali, nýbrž, žádajíce výrobek, použili slova »eska«. Podle posudku může se žalující firma zařídit také na výrobu pouzder a objednávat kuličková ložiska ze Švédska, anebo z nové továrny založené v Československu, k čemuž by však musila míti slévárnu. Výroba žalovaného spočívala v tom, že do pouzder zasazoval kuličková ložiska, kterážto činnost jest odlišná od výrobní činnosti žalující firmy, a jde o dva technicky různé výrobky. Kupuje-li někdo kolo, jest si vědom toho, že jde o firmu chebskou. Kupuje-li však někdo mlátičku opatřenou značkou S. K. F., nemůže mu podle názoru znalců tanouti na mysl firma ESKA v Chebu, již znají zejména cyklisté. O označení S. K. F. jest známo, že jest to dobré ložisko a že jest původu švédského. Dělal-li žalovaný jen pouzdra s kuličkovými ložisky, usuzují znalci, že byl ve styku jen s výrobcí a nikoli s rolníky, o nichž nelze předpokládati, že by kupovali jen pouzdra, když by se pak museli obracet na strojníka o přimontování na hospodářské stroje. Znalci usoudili, že, dostane-li strojník ložisko (pouzdro) s kuličkovým ložiskem vyrobené žalovaným, nemá důvodu míti za to, že jde o výrobek žalující firmy, nechť je na něm označení ESKA anebo ESKAF, poněvadž ví, že žalující firma ložiska kuličková pro hospodářské stroje nevyrábí. Soud nemá příčiny, by se odchýlil od posudku znaleckého, a má jím zjištěno, že výrobky žalující firmy i žalovaného jsou různého druhu a že jsou technicky různé výrobky, neboť žalovaný vyráběl jen pouzdra pro kuličková ložiska, kdežto žalující firma vyrábí a prodává kola, šicí a psací stroje, takže běží o různé obory strojního průmyslu. Za takového stavu nepřichází v úvahu příznačnost zevnějšího označení zboží žalující firmy ani časová přednost užívání tohoto označení a možnost záměny žalující firmy a výrobků žalovaného jest vyloučena. Předpoklady ustanovení § 11 odst. (1) a (3) zák. o nek. soutěži nejsou podle skutkového zjištění splněny. Odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Vezme-li se za základ rozhodnutí skutkové zjištění prvního soudu, kterým odvolací soud, an nebyl uplatněn odvolací důvod nesprávného hodnocení důkazů, jest vázán, že totiž výrobky žalované strany a výrobky žalobkyně jsou různého druhu a že tedy jako kuličková ložiska mlátiček, pokud se týče hospodářských strojů nejsou

v soutěži s výrobky žalující strany, která vyrábí kola, šicí a psací stroje, správně usoudil první soud, že žaloba není oprávněna s hlediska prvního odstavce § 11 zák. o nek. sout., avšak přehlédl, že k nekalé soutěži ve smyslu třetího odstavce tohoto § poměr soutěžitelský se nevyžaduje a k odsouzení stačí, že jde o používání označení příznačného. Že označení ESKA je skutečně pro podnik žalobkyně příznačné, zjistil první soud a zjišťuje i soud odvolací na základě výpovědí svědků jakož i na základě potvrzení obchodní a živnostenské komory v Chebu, a, poněvadž je nesporno, že žalovaná strana tohoto označení po případě podobného označení ESKAF. k označování svých vlastních výrobků používá po případě používala, je tím skutková podstata § 11 odst. (3) cit. zák. splněna a je zcela lhostejno, zda výrobky strany žalované jsou zcela jiného druhu, ježto při příznačnosti usuzují zákaznické kruhy zcela logicky, že všechny podniky stejným zařízením charakterisované jsou téhož druhu a téhož původu buď si tak, že mají téhož majitele, nebo že jich majitelé jsou k sobě ve vztahu nebo spojení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Odvolací soud posoudil věc po právní stránce úplně správně a dovolatel se poukazuje na správné odůvodnění napadeného rozsudku, jež nebylo vyvráceno vývody dovolání, neboť dovolatel posuzuje věc s hlediska § 2 zákona o nekalé soutěži zde vůbec v úvahu nepřicházejícího, kdežto odvolací soud ji řešil s hlediska § 11 odst. (3) tohoto zákona. Nutno přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že podle tohoto místa zákonného není zapotřebí soutěžitelského poměru, neboť, kdežto odstavec první § 11 mluví o soutěžiteli, mluví odstavec třetí o jiném podniku (srovnej Skála, Nekalá soutěž, § 11 čís. 3).

Čís. 13523.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Jiskření z lokomotivy nebylo příhodou v dopravě, nebylo-li mimořádně veliké a bylo-li zařízení k topení a dymnicové v pořádku.

Jde o příhodu v dopravě, byl-li vlak obecně tak přeplněn, že cestující byli nuceni stát při jízdě na plošině. Nejde však o příčinnou souvislost mezi touto nepravdělností v dopravě a mezi úrazem cestujícího, byl-li cestující popálen vznícením zavazadla na plošině, v němž třetí osoba dopravovala snadno zápalné věci, čemuž podle okolností případu železniční zaměstnanci nemohli zabrániti.

(Rozh. ze dne 11. května 1934, Rv I 1904/32.)

Žalobkyně stála při jízdě vlaku na otevřené plošině, kde stála též B-ová se zavazadlem, obsahujícím hořlavé látky (předměty z celuloidu). Jiskřením vznítilo se zavazadlo B-ové, čímž žalobkyně utrpěla popáleniny. Žalobní nárok na náhradu škody proti dráze neuznal p r o c e s n í soud p r v é s t o l i c e důvodem po právu. O d v o l a c í s o u d uznal žalobní nárok z polovice důvodem po právu. D ů v o d y : Žalobkyně odůvodňuje svůj nárok žalobní tím, že úraz, který se jí stal při